

Přímo do duše

Lenka Filipová

Vždycky, když ztrácím sílu
já k stromům se obracím
je v nich Čas, který plynul
tam nad nimi v oblacích
objímám kmeny
a síla z nich vtéká
přímo do Duše kůží
Stromy na mě na místě čekaj
ne jako muži
co pořád jdou

Stávám se svázaná s dubem
svým tajemným objetím
a vím
že stát na místě bude
dál ještě pár století
sílu mi dává
z jizev blesků
co v kůře skrývá
vlévá do mě kouzelný pocit
měsíčních nocí

Vnímám
vnímám
vnímám
vnímám

Moudrost všech stromů
co vnímám
je pravěce
pravá
k těm, kdo cítí
když z městských domů
jde zima
toužím jít
k stromům svým
hledat klid

Proto, když sílu ztrácím
já k stromům se utíkám
tak jak do korun pták
když ulétnout není kam
tvář na kmen položím
a mé zmatky
odcházejí kůrou
ze stromů pak vtéká mi do žil
ta moudrost dávná

Vnímám
vnímám
vnímám
vnímám

Moudrost všech stromů
co vnímám
je pravěká
a pravá

k těm, kdo cítí
když z městských domů
jde zima
toužím zas jít
já ke stromům svým
hledat klid

Vnímám
vnímám